ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 1999 *

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις Τ-190/95 και Τ-45/96,

Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (Sodima), εταιρία γαλλικού δικαίου τελούσα υπό δικαστική εκκαθάριση, με έδρα το Istres (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Dominique Rafoni, εντεταλμένο εκκαθαριστή, και, στα πλαίσια της παρούσας δίκης, από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισίων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης αρχικώς από τους Giuliano Marenco, νομικό σύμβουλο, και Guy Charrier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, ακολούθως από τους Marenco και Loïc Guérin, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχουν ως αντικείμενο προσφυγές-αγωγές με τις οποίες ζητήθηκε, πρώτον, να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε παρανόμως να λάβει θέση κατόπιν καταγγελίας της προσφεύγουσας-ενάγουσας βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ) και του κανονισμού (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ, σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρετήσεως των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16), δεύτερον, να ακυρωθεί φερομένη σιωπηρή απόφαση περί μη ανακοινώσεως στην προσφεύγουσα στοιχείων του φακέλου, τρίτον, να ακυρωθεί φερομένη σιωπηρή απόφαση περί συνενώσεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας-ενάγουσας με άλλες καταγγελίες και, τέταρτον, να αποκατασταθεί επελθούσα ζημία,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Pirrung και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 2ας Μαρτίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Η εταιρία Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (στο εξής: Sodima), προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα), ασκούσε από το 1984 τη δραστηριότητα του αποκλειστικού αντιπροσώπου αυτοκινήτων Peugeot. Η Automobiles Peugeot SA, κατασκευαστής οχημάτων Peugeot και Citroën (στο εξής: PSA), κατήγγειλε τη σύμβαση αντιπροσωπείας σε χρόνο μη προκύπτοντα από τη δικογραφία. Η προσφεύγουσα κατέθεσε στις 17 Δεκεμβρίου 1992 δήλωση περί παύσεως πληρωμών. Στις 24 Ιουλίου 1996 τέθηκε υπό δικαστική εκκαθάριση.

2 Ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων εκκρεμεί διαφορά μεταξύ της προσφεύγουσας και της PSA, στο πλαίσιο της οποίας η προσφεύγουσα ζητεί την καταδίκη της PSA στην ικανοποίηση του παθητικού της ύψους 14 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων (FRF).

3 Η προσφεύγουσα υπέβαλε την 1η Ιουλίου 1994 ενώπιον της Επιτροπής καταγγελία δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι η σύμβαση αντιπροσωπείας που είχε συνάψει ήταν ασυμβίβαστη, τόσον από απόψεως διατυπώσεως όσο και εκτελέσεώς της, προς το άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81 ΕΚ) και προς τον κανονισμό (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής

και εξυπηρετήσεως των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16). Η προσφεύγουσα κάλεσε την Επιτροπή να ανακαλέσει το ευεργέτημα της ανά κατηγορία απαλλαγής σύμφωνα προς τα άρθρα 10 του προαναφερθέντος κανονισμού 123/85, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, και 8 του κανονισμού 17, και να λάβει προσωρινά μέτρα.

4 Η Επιτροπή ανακοίνωσε στις 5 Αυγούστου 1994 στην PSA την καταγγελία της Sodima, καθώς και τον κατάλογο των δικαιολογητικών εγγράφων που επισύναψε η τελευταία, προκειμένου η πρώτη να λάβει θέση. Επιληφθείσα σειράς παρεμφερών καταγγελιών, η Επιτροπή διαβίβασε στις 26 Οκτωβρίου 1994 στην PSA αίτημα περί παροχής πληροφοριών δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17.

5 Επειδή η PSA ζήτησε να της κοινοποιηθεί το σύνολο των εγγράφων που είχε υποβάλει η Sodima, η Επιτροπή κάλεσε την προσφεύγουσα να διατυπώσει τις αντιρρήσεις της, σε επίπεδο επαγγελματικού απορρήτου, προς την ως άνω ανακοίνωση. Η προσφεύγουσα συνήνεσε, εναντιωθείσα, πάντως, ως προς την κοινοποίηση των εγγράφων της προς τρίτους ή ως προς τη χρήση τους στα πλαίσια άλλων διαδικασιών εκ μέρους των υπηρεσιών της Επιτροπής.

6 Με έγγραφα της 13ης Δεκεμβρίου 1994 και της 16ης Ιανουαρίου 1995, ακολούθως δε ταχυδρομικώς στις 23 Ιανουαρίου, 7 Φεβρουαρίου και την 1η Μαρτίου 1995, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να της ανακοινώσει αντίστοιχα το αίτημα περί παροχής πληροφοριών που είχε απευθύνει στην PSA καθώς και τις παρατηρήσεις της PSA επί της καταγγελίας της, χωρίς, πάντως, να λάβει απάντηση.

7 Στις 15 Φεβρουαρίου 1995, η PSA απάντησε στο αίτημα περί παροχής πληροφοριών εκ μέρους της Επιτροπής, εναντιούμενη, πάντως, στην ανακοίνωση των απαντήσεών της στην καταγγέλλουσα με το αιτιολογικό ότι επρόκειτο για επαγγελματικά απόρρητα. Η PSA απέστειλε στις 27 Φεβρουαρίου 1995 στην Επιτροπή θέση της επί της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

8 Με έγγραφο της 14ης Μαρτίου 1995, η προσφεύγουσα όχλησε την Επιτροπή, σύμφωνα προς το άρθρο 175 της Συνθήκης, να λάβει θέση το συντομότερο.

9 Στις 12 Οκτωβρίου 1995 η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση Τ-190/95, η οποία συμπληρώθηκε με επεξηγηματικό υπόμνημα της 17ης Μαΐου 1996. Με χωριστό δικόγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1995, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, η οποία, σύμφωνα με διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1997, ενώθηκε για να συνεκδικαστεί με την ουσία.

10 Με ταχυδρομείο της 4ης Ιανουαρίου 1996, η προσφεύγουσα όχλησε εκ νέου την Επιτροπή να απευθύνει ανακοίνωση αιτιάσεων προς την PSA.

11 Η προσφεύγουσα άσκησε στις 27 Μαρτίου 1996 την προσφυγή στην υπόθεση Τ-45/96.

12 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 27 Ιανουαρίου 1997 προς την προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63), γνωστοποιώντας την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία. Ως παράρτημα του εν λόγω εγγράφου, η Επιτροπή διαβίβασε στην προσφεύγουσα όσες δεν καλύπτονταν από το επαγγελματικό απόρρητο πληροφορίες που της κοινοποίησε η PSA. Η προσφεύγουσα απάντησε στις 13 Μαρτίου 1997 ότι δεν ήταν σε θέση να υποβάλει εγκύρως τις παρατηρήσεις της λόγω της μερικής κοινοποιήσεως του φακέλου.

13 Με απόφαση της 5ης Ιανουαρίου 1999, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία. Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως (υπόθεση Τ-62/99).

14 Με διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 1999, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-190/95 και Τ-45/96 για τους σκοπούς της προφορικής διαδικασίας και της εκδόσεως αποφάσεως.

15 Κατά τη συνεδρίαση της 2ας Μαρτίου 1999, οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

16 Με έγγραφο το οποίο περιήλθε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Μαρτίου 1999, η προσφεύγουσα ζήτησε την ένωση της υποθέσεως Τ-62/99 με τις παρούσες συνεκδικασθείσες υποθέσεις. Διευκρίνισε ότι πρόθεσή της ήταν να παραιτηθεί από τα αιτήματά της περί παραλείψεως σε περίπτωση ενώσεως των δύο τελευταίων με την υπόθεση Τ-62/99.

17 Δεδομένου ότι οι παρούσες υποθέσεις ήσαν ώριμες προς εκδίκαση, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι παρέλκει η απόφανση επί της αιτηθείσας ενώσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

18 Στα πλαίσια της υποθέσεως Τ-190/95, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει την παράλειψη της Επιτροπής·

— να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση περί μη ανακοινώσεως·

— να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση περί συνενώσεως των φακέλων·

— να αναγνωρίσει ότι συντρέχει εξωσυμβατική ευθύνη της Επιτροπής επισύρουσα την υποχρέωση αποκαταστάσεως της ζημίας ύψους 200 000 ευρώ ετησίως, αρχής γενομένης από τις 14 Μαρτίου 1995·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να αναγνωρίσει ότι η προσφυγή

— στερείται αντικειμένου και, επιπλέον, είναι αβάσιμη όσον αφορά την παράλειψη και τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Επιτροπής·

— είναι αβάσιμη όσον αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως των φερομένων σιωπηρών αποφάσεων αρνήσεως ανακοινώσεως εγγράφων και περί συνενώσεως των φακέλων·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

20 Στα πλαίσια της υποθέσεως Τ-45/96, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει την παράλειψη της Επιτροπής·

— να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση περί μη ανακοινώσεως·

— να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση περί συνενώσεως των φακέλων·

— να αναγνωρίσει ότι συντρέχει εξωσυμβατική ευθύνη της Επιτροπής επισύρουσα την υποχρέωση αποκαταστάσεως της ζημίας ύψους 200 000 ευρώ ετησίως, αρχής γενομένης από τις 14 Μαρτίου 1995·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή, όσον αφορά την παράλειψη και την ακύρωση, ως απαράδεκτη, και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής στην υπόθεση Τ-190/95

Επί των αιτημάτων περί παραλείψεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

22 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως ασκήθηκε εκπροθέσμως και, επικουρικώς, ότι κατέστη άνευ αντικειμένου δεδομένου ότι η ίδια απηύθυνε προς την προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63.

23 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή της πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή κατ' εφαρμογήν της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Εξάλλου, η κοινοποίηση της προσφυγής εκ μέρους της Γραμματείας του Πρωτοδικείου προς την Επιτροπή θα μπορούσε να εκληφθεί ως νέα όχληση, οπότε θα πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

24 Η όχληση της προσφεύγουσας προς την Επιτροπή φέρει ημερομηνία 14 Μαρτίου 1995. Η ημερομηνία παραλαβής του εν λόγω εγγράφου από την Επιτροπή δεν προκύπτει από τον φάκελο, η προσφεύγουσα, πάντως, δεν αμφισβητεί ότι είχε παρέλθει, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής της, η προβλεπόμενη από το άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης τετράμηνη προθεσμία.

25 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προκειμένου να αποτρέψει την εφαρμογή του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, αναφερόμενη σε επαφές της με την Επιτροπή μετά την όχληση. Πράγματι, οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως και εκφεύγουν της ευχερείας του δικαστή και των διαδίκων (βλ., επί παραδείγματι, διάταξη του Πρωτοδικείου της 3ης Φεβρουαρίου 1998 στην υπόθεση T-68/96, Πολύβιος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-153, σκέψη 43). Επομένως, δηλώσεις της Επιτροπής στα πλαίσια της αλληλογραφίας της με την προσφεύγουσα ή δημόσιες θέσεις του οργάνου δεν μπορούν να έχουν οποιαδήποτε επίπτωση επί του παραδεκτού της προσφυγής.

26 Εν πάση περιπτώσει, οι δηλώσεις τις οποίες επικαλέστηκε εν προκειμένω η προσφεύγουσα κάνουν νύξη για τη σχεδιαζόμενη εκ μέρους της Επιτροπής αντιμετώπιση της καταγγελίας και τις δραστηριότητες της τελευταίας στον ευρύτερο τομέα του αυτοκινήτου, δεν περιέχουν, όμως, στοιχεία δυνάμενα να δημιουργήσουν σύγχυση ως προς την προβλεπόμενη στο άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης προθεσμία για την άσκηση προσφυγής.

27 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται ούτε την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Φεβρουαρίου 1993 στην υπόθεση C-107/91, ENU κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-599). Η ως άνω απόφαση δεν αφορά τη σχετική προθεσμία αλλά το όλως διάφορο ζήτημα αν η όχληση είχε απευθυνθεί στο αρμόδιο κοινοτικό όργανο εντός εύλογης προθεσμίας (βλ. σκέψεις 23 και 24 της αποφάσεως).

28 Τέλος, ούτε από το γράμμα ούτε από την οικονομία του άρθρου 175 της Συνθήκης επιτρέπεται η συναγωγή του συμπεράσματος ότι η κοινοποίηση της προσφυγής λογίζεται αφεαυτής ως όχληση.

29 Επομένως, τα αιτήματα περί παραλείψεως είναι απορριπτέα ως απαράδεκτα.

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων περί ακυρώσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

30 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η σιωπή που τήρησε η Επιτροπή μετά το από 14 Μαρτίου 1995 έγγραφό της συνιστά σιωπηρή απόφαση επέχουσα θέση πράξεως δυναμένης να προσβληθεί και ότι η Επιτροπή έλαβε περαιτέρω σιωπηρή απόφαση συνενώσεως των διαφόρων καταγγελιών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

31 Πρέπει να υπομνηστεί ότι συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981 στην υπόθεση 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9). Η σιωπή απλώς και μόνον ενός θεσμικού οργάνου δεν μπορεί να παραγάγει παρόμοια αποτελέσματα, εκτός και αν η συνέπεια αυτή προβλέπεται ρητώς από διάταξη του κοινοτικού δικαίου.

32 Το κοινοτικό δίκαιο προβλέπει, σε ορισμένες συγκεκριμένες περιπτώσεις, ότι η σιωπή ενός θεσμικού οργάνου ισοδυναμεί με απόφαση οσάκις το όργανο κλήθηκε να λάβει θέση και δεν αποφάνθηκε συναφώς μετά την εκπνοή δεδομένης προθεσμίας.

Ελλείψει παρομοίων ρητών διατάξεων περί καθορισμού προθεσμίας, μετά τη λήξη της οποίας λογίζεται ότι μεσολαβεί σιωπηρή απόφαση, και περί καθορισμού του περιεχομένου της εν λόγω αποφάσεως, η απραξία του οργάνου δεν μπορεί να εξομοιώνεται με απόφαση, εκτός και αν διακυβεύεται το σύστημα των εγκαθιδρυομένων με τη Συνθήκη ενδίκων μέσων.

33 Οι κανονισμοί 17 και 99/63 δεν προβλέπουν ότι η σιωπή της Επιτροπής, εν συνεχεία αιτήσεως περί κοινοποιήσεως εγγράφων, επέχει θέση σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως. Εφόσον δεν δίδεται συνέχεια στην αίτησή της, η καταγγέλλουσα μπορεί είτε να οχλήσει την Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης και να ασκήσει, ενδεχομένως, προσφυγή κατά παραλείψεως, είτε να επικαλεστεί τυχόν έλλειψη νομιμότητας που απορρέει εξ αυτού στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως της αποφάσεως που έλαβε η Επιτροπή μετά την περάτωση της διαδικασίας.

34 Έπεται ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή απέσχε από το να ικανοποιήσει το αίτημα της προσφεύγουσας να της κοινοποιηθούν ορισμένα έγγραφα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως απόφαση δυναμένη να προσβληθεί.

35 Εν προκειμένω, κατά τον χρόνο ασκήσεως της παρούσας προσφυγής, δεν υφίστατο περαιτέρω πράξη δυναμένη να ερμηνευθεί, κατ' αναλογία προς τη λύση που δόθηκε με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1995 στην υπόθεση C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψεις 28 και 29), και του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1996 στην υπόθεση T-16/91 RV, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1827), ως μερική απόφαση απορρίψεως. Ασφαλώς, η προσφεύγουσα πέτυχε να της διαβιβαστεί ένα μέρος των εγγράφων που είχε ζητήσει ως παράρτημα της ανακοινώσεως δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 με ημερομηνία του μηνός Ιανουαρίου 1997. Πλην όμως, επειδή η ως άνω διαέγγραφοπεται χρονικά της ασκήσεως των προσφυγών-αγωγών που αποτελούν αντικείμενο της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί να προσβληθεί στο πλαίσιο της παρούσας δίκης.

36 Ακολούθως, όσον αφορά τη φερομένη σιωπηρή απόφαση περί συνενώσεως των φακέλων, αρκεί να αναγνωριστεί ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ούτε ότι ελήφθη παρόμοια απόφαση ούτε σε τι την έβλαπτε η συνένωση των φακέλων. Ειδικότερα, η

αιτίαση ότι η Επιτροπή κοινοποίησε έγγραφο που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα σε άλλους καταγγέλλοντες δεν επιρρωννύεται από κανένα στοιχείο της δικογραφίας.

37 Επομένως, είναι απαράδεκτα τα αιτήματα περί ακυρώσεως.

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων περί αποζημιώσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

38 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το απαράδεκτο της αγωγής αποζημιώσεως είναι απόρροια του απαραδέκτου της προσφυγής κατά παραλείψεως. Επιπλέον, φρονεί ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν πληροί τις προϋποθέσεις των διατάξεων του άρθρου 19 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής και στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, αυτού, καθώς και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Τέλος, η προσφυγή κατά παραλείψεως κατέστη άνευ αντικειμένου, οπότε ισχύει το ίδιο και για την αγωγή αποζημιώσεως.

39 Η προσφεύγουσα επικαλείται την αυτοτέλεια των ενδίκων βοηθημάτων. Φρονεί ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία η προσφυγή κατά παραλείψεως στερείται πλέον αντικειμένου οσάκις το καθού θεσμικό όργανο έλαβε θέση κατά τη διάρκεια της δίκης, δεν μπορεί να συναχθεί ότι δεν είχε προηγηθεί παράλειψη. Επομένως, η αγωγή λόγω ευθύνης δεν απώλεσε το αντικείμενό της.

40 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι αντιμετώπισε την καταγγελία της με παρελκυστικό τρόπο μολονότι η ίδια της είχε παράσχει πλήρη αποδεικτικά στοιχεία. Ισχυρίζεται ότι η παράλειψη της Επιτροπής τής προκαλεί ζημία λόγω της επιβραδύνσεως της διαδικασίας που κινήθηκε ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων κατά της PSA προς ικανοποίηση του παθητικού της ύψους 14 εκατομμυρίων FRF. Η προκληθείσα από την παράλειψη της Επιτροπής ζημία θα μπορούσε, αποτιμώμενη, να ανέλθει στο ποσό που προκύπτει από την τοκοφορία των 14 εκατομμυρίων FRF με επιτόκιο 10 %, ήτοι σε 200 000 ευρώ ετησίως. Προσθέτει ότι δεν μπορεί να αξιώσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων την αποκατάσταση της ως άνω ζημίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

41 Δυνάμει του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κάθε εισαγωγικό δικόγραφο περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Για λόγους ασφάλειας δικαίου και ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή πρέπει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά πάντως κατά τρόπο ομαλό και λογικό, από το ίδιο το κείμενο της προσφυγής (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1993, T-56/92, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψη 21, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Μαΐου 1997, T-195/95, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-679, σκέψη 20).

42 Για να ικανοποιεί τις ανωτέρω απαιτούμενες προϋποθέσεις, το δικόγραφο με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία επιτρέποντα την εξατομίκευση της συμπεριφοράς που ο προσφεύγων προσάπτει στο θεσμικό όργανο, τους λόγους για τους οποίους

θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που αυτός ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και τον χαρακτήρα και την έκταση της εν λόγω ζημίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Τ-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψη 107).

43 Εν προκειμένω, με τα υπομνήματά της, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι αντιμετώπισε όψιμα την καταγγελία της και υποστηρίζει ότι η καθυστέρηση αυτή της προκάλεσε ζημία.

44 Πάντως, όσον αφορά τη φύση και την έκταση της ως άνω ζημίας και ως προς την αιτιώδη συνάφεια, η προσφεύγουσα περιορίζεται να υπαινιχθεί, χωρίς άλλη διευκρίνιση, αγωγή αποζημιώσεως που άσκησε κατά της PSA ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων. Η προσφεύγουσα αναφέρεται επίσης, στην ίδια αλληλουχία, στην «ικανοποίηση του παθητικού της», χωρίς, πάντως, να αποσαφηνίζει ποιο είναι το θεμέλιο της αγωγής της κατά το εθνικό δίκαιο. Ούτε προσδιορίζει συγκεκριμένα σε ποιο στάδιο βρίσκεται η ανωτέρω διαδικασία ούτε ποια είναι τα μέσα άμυνας της PSA. Ασφαλώς, υποστηρίζει ότι η αποζημίωσή της εκ μέρους του εθνικού δικαστή πρόκειται να καθυστερήσει μέχρις ότου η Επιτροπή αποφανθεί επί της καταγγελίας της, αλλά δεν προσκομίζει κανένα συγκεκριμένο ενδεικτικό στοιχείο ως προς την επίδραση τυχόν αποφάσεως της Επιτροπής επί της αποφάσεως που πρόκειται να εκδώσει το εθνικό δικαστήριο. Επιπλέον, αναφέρει αίτημα αναστολής της εκδόσεως αποφάσεως που διατύπωσε η PSA, χωρίς, πάντως, να προσθέτει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο σχετικά με την ημερομηνία ή τους λόγους του αιτήματος αυτού, ούτε ως προς τη συνέχεια που του επιφυλάχθηκε ή που θα μπορούσε να του επιφυλαχθεί.

45 Επομένως, το δικόγραφο δεν επιτρέπει την αναγνώριση του χαρακτήρα και της εκτάσεως της ζημίας που εκτιμά ότι υπέστη η προσφεύγουσα, ούτε τον εντοπισμό της αιτιώδους συναφείας μεταξύ της υποτιθεμένης ζημίας και της βαρύνουσας την Επιτροπή συμπεριφοράς. Άρα, δεν επιτρέπει στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του, ούτε στην Επιτροπή να διασφαλίσει την άμυνά της.

46 Έπεται ότι δεν πληρούνται οι επιταγές του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

47 Επομένως, η αγωγή αποζημιώσεως είναι απαράδεκτη.

Επί της υποθέσεως Τ-45/96

Επί των αιτημάτων περί παραλείψεως

48 Η παρούσα προσφυγή κατά παραλείψεως κατέστη άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι, αφενός, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα στις 27 Ιανουαρίου 1997 ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, αφετέρου, στις 5 Ιανουαρίου 1999 εξέδωσε οριστική απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

49 Επομένως, παρέλκει η απόφανση επί της προσφυγής κατά παραλείψεως.

Επί των αιτημάτων περί ακυρώσεως και αποζημιώσεως

50 Στα πλαίσια των υποθέσεων Τ-45/96 και Τ-190/95, η προσφεύγουσα προβάλλει ταυτόσημα αιτήματα που στοχεύουν τις ίδιες φερόμενες αποφάσεις και την αποκατάσταση της ίδιας ζημίας. Προς στήριξη των αιτημάτων της αυτών, επικαλείται τους ίδιους λόγους και προβάλλει τα ίδια επιχειρήματα.

51 Επομένως, τα αιτήματα περί ακυρώσεως και αποζημιώσεως στα πλαίσια της υποθέσεως Τ-45/96 είναι απαράδεκτα για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εκτέθηκαν στα πλαίσια της εξετάσεως της υποθέσεως Τ-190/95.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε ως προς τα αιτήματά της στα πλαίσια της υποθέσεως Τ-190/95, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

53 Στα πλαίσια της υποθέσεως Τ-45/96, παρέλκει πλέον η απόφανση επί της προσφυγής κατά παραλείψεως, οπότε το Πρωτοδικείο μπορεί να επιδικάσει ελευθέρως τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας. Αντίθετα, η προσφεύγουσα ηττήθηκε ως προς τα αιτήματά της περί ακυρώσεως και αποζημιώσεως. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι πρέπει να τύχει εφαρμογής το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας και κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή στην υπόθεση Τ-190/95.**

2) **Παρέλκει η απόφανση επί των αιτημάτων περί παραλείψεως στην υπόθεση Τ-45/96.**

3) **Απορρίπτει ως απαράδεκτη κατά τα λοιπά την προσφυγή στην υπόθεση Τ-45/96.**

4) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως Τ-190/95. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του επί της υποθέσεως Τ-45/96.**

Vesterdorf Pirrung Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung B. Vesterdorf